

ИЗКУСТВОТО НА ДРЕЗДЕНСКИТЕ МУЗИКАНТИ

За втори път гост на Мартенските музикални дни бе Дрезденската филхармония. Този път под ръководството на Курт Мазур, когото русенската публика ценя в обича от миналите му гостувания. Тя прояви изключително голям интерес към двата концерта на дрезденци, в които гостите показва качества, от които могат да се направят някои прилични изводи. Най-напред прави впечатление високият професионализъм на отделните изпълнители. Независимо от краткия период на подготовка (4 репетиции за двете програми), всички пиеси бяха извършени с една Мопартовска прецизност. Тембровата уеднаквеност (акордиката на духачи), баланс — както в целия оркестър, така и при редуването на солисти и групи — това са основни качества за постигането на високохудожествено изпълнение, които за жалост тъй рядко имаме възможност да чуем събрали вкупом в нашето концертно ежедневие.

При тези предпоставки в разпоредба на диригента се оказва целият арсенал от изразни средства, с които борави съвременният оркестър. Изчезна и пословицата за трудността

на българските неравноделни тактове. Те бяха не само овладяни, но предадени със специфичните им метрични и агогични нюанси, които някои смятат недостъпни за темперамента на един чужденец.

В първата програма, на 28 т. м., бяха изпълнени „Фантастични сцени“ от Иван Маринов (за първи път), Вторият концерт за цигулка на Димитър Сагаев и Първа симфония от Веселин Стоянов. Курт Мазур постигна от тази, колкото трудна, толкова и разнообразна програмна композиция един наистина покъртителен концерт. Нему се отдадоха еднакво убедително както контрастните по настроения и темброви композиции „Фантастични сцени“, които се простират от схематичната маршовост до аморфното звуково петно, така и противопоставянето на изразните средства на солист и оркестър в концерта на Сагаев, и псевдирният и всеобхващащ по тон в музиката на Веселин Стоянов.

Новата творба на Димитър Сагаев (всъщност концертът е написан преди пет години) е едно истинско постижение на автора и свидетелства за изобретателност на тематичния мате

риал и на формата, за красота и разнообразна оркестрация, контрастно третиране на солист и оркестър. Солистката Дина Шнайдерман навлезе в общата атмосфера на подчертано лиричния характер на творбата, а в първата част достигна до една истински романтична атмосфера. С патос прозвучаха неколнократните и каденци, които авторът е изградил във формата на диалог с оркестъра.

Вторият концерт на Дрезденската филхармония започна с Двуртимпето от Васил Казанджиев, предадено с дяволит хумор и тънка елегантност на многобройните соли, с които избоблява тази творба. В последвалата го сюита из балета „Нестинарка“ от Марин Големинов най-силно впечатление на публиката направи вживяването в специфично националния дух на произведението и особено вихреният нестинарски танц. Във втората част на концерта бе изпълнена симфония № 2 „Новият Прометей“ от Александър Райчев. Тук оркестърът доказва своите големи възможности за драматургично изграждане и един огромен динамичен диапазон, без обаче ни

то за момент да излезе от рамките на хубавия и мек тон.

В изкуството на дрезденци от начало докрай проличава голямата любов, с която те са от

ворили страниците на българските произведения и са вниквали в изкуството на нашите композитори.

Димитър Ручев